

IBIZSKÝ PODENGO (PODENCO IBICENCO)

ZEMĚ PŮVODU: Španělsko (Baleárské ostrovy)

DATUM PUBLIKACE ORIGINÁLNÍHO PLATNÉHO STANDARDU: 26.05.1982

VYUŽITÍ: Ibizský podengo je užíván především k lovu králíků bez střelných zbraní, ve dne i v noci. Díky svému vynikajícímu čichu, který spolu se sluchem podengo používá více než zrak, stopuje a loví králíky snadno, a to i v hustém podrostu. Díky hbitosti a chytrosti chytí kořist rychle, zvláště když loví ve smečce. Když jeden ze psů najde zvěř, ostatní psi jej obklopí, ale dodržují jistou vzdálenost a čekají. Štěkají pouze tehdy, když vidí nebo slyší kořist a když ji obklíčí. Při nalezení či chytání kořisti všichni psi rychle vrtí ocasy, v pozici čekání jsou snadno odvolatelní. Ibizský podengo je užíván také pro lov zajíců a vysoké zvěře. Je i dobrým přinašečem. Pro vytvoření smečky se (s jistými výjimkami) užívají pouze feny, případně s jedním psem, protože psi špatně spolupracují při lovu a jsou konfliktní. Když již smečka ulovila několik tisíc králíků, může se u tohoto plemene stát, že psi z této smečky nechtějí dále lovit, dokud si dostatečně neodpočinou. Tuto zvláštnost vyjadřuje španělské slovo „enconillarse“ (jít si odpočinout).

KLASIFIKACE F.C.I.:

Skupina 5	špicové a primitivní plemena
Sekce 7	lovečtí psi primitivního typu
Bez zkoušky z výkonu.	

KRÁTKÉ HISTORICKÉ SHRUTÍ: toto plemeno pochází z Baleárských ostrovů, Mallorky, Ibizy, Menorky a Formentery, kde je známé pod původním názvem „Ca Eivissec“. Je také rozšířeno v Katalánsku, kolem Valencie, v Roussillonu a Provinci, kde jej nazývají „Mallorquí“, „Xarnelo“, „Mayorquais“, „Charnegue“ nebo „Baleárský pes“. Tito psi byli na ostrovy pravděpodobně dovezeni Féničany, Kartaginci, nebo možná i Římany. Tento pes je typickým a robustním zástupcem tzv. primitivních plemen – nejstarších dosud existujících plemen. Obrázky těchto psů jsou nalézány v hrobech faraonů a na exponátech v muzeích, takže existence plemene je prokázána od roku 3400 př.n.l.

DŮLEŽITÉ PROPORCE: vzdálenost od špičky tlamy k očím je stejná jako vzdálenost od očí k týlnímu hrboleku.

HLAVA: v celkovém pohledu má dlouhá jemná hlava vzhled komolého kužele. Je suchá, v poměru k tělu poměrně malá.

LEBEČNÍ ČÁST:

Lebka: dlouhá a plochá (dolichocefalická). Týlní kost vystupující. Čelo jemné a ploché.
Stop: slabě vyjádřený.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: nosní houba je masové barvy. Nozdry otevřené. Nosní hřbet mírně vyklenutý.

Tlama: nosní hřbet a nos vystupují před spodní čelist. Tlama je jemná, dlouhá a v souladu s barvou srsti masové barvy.

Pysky: tenké, těsně přiléhající, masové barvy.

Zuby: perfektní nůžkový skus, zuby bílé a pravidelné.

Oči: šikmo položené, malé, světle jantarové barvy, připomínající karamel. Jantarová barva může být více či méně intenzivní, v souladu s barvou srsti. Výraz vyjadřuje inteligenci, ale také strach a nedůvěru, aniž by byl příliš aristokratický.

Uši: vždy vztyčené, velmi pohyblivé. Směřující dopředu nebo do stran v horizontální rovině nebo vzad. V afektu nesené vzhůru. Střed ucha je nasazen v rovině očí. Tvar ucha je prodloužený kosočtverec, useknutý ve třetině delší úhlopříčky. Uši jsou jemné, uvnitř neosrstěné, střední, nikoliv přehnané velikosti.

KRK: velmi suchý, a to ve spodní i horní části. Jeho délka odpovídá čtvrtině délky těla. Je mírně klenutý a osvalený. Kůže je přiléhající, hladká, bez laloku. Srst je obvykle v oblasti přechodu krku v plece delší a hustší, zvláště u hladkosrsté variety.

TRUP: trup je celkově symetrický, mírně konvexní, středních vyrovnaných proporcí, kompaktní a s o něco větší délkou než je výška, přičemž poměr není výslovně stanoven.

Kohoutek: dobře patrný, vysoký, suchý a dlouhý.

Hřbet: dlouhý, rovný a pružný. Osvalení silné, ale ploché.

Bedra: klenutá, střední šířky, silná a pevná.

Zád: velmi spáditá s viditelnou kostrou, s velmi silným pevným osvalením.

Hrudník: hluboký, úzký a dlouhý, ale nedosahující k loktům. Předhrudí špičaté a silně vystupující. Žebra plochá.

Spodní linie: vtažené břicho, ale ne příliš.

OCAS: nasazen nízko, dlouhý. Srst u špičky by měla být delší a hrubší, poněkud odstávající. Když je ocas protažen mezi končetinami, měl by dosahovat k trnu hrudní kosti. Je mírně tlustší u kořene, postupně se zužuje ke špičce. V klidu je přirozeně svěšený, v pohybu je nesen srpovitě více či méně stočený. Je nežádoucí, aby byl nesen vysoko nebo příliš zatočený nad hřbetem.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: vertikální, symetrické. Při pohledu zpředu jsou přední končetiny postaveny velmi blízko sebe. Ačkoliv jsou celkově robustní, dlouhé končetiny vyvolávají dojem štíhlého, rychlého, ale silného zvířete.

Rameno: ramenní lopatky strmé, silné a volně pohyblivé.

Nadloktí: velmi dlouhé, rovné, silné a v postoji velmi blízko sebe.

Loket: široký, nepřiléhající k trupu, paralelní ke střední rovině těla, ale nikdy volný.

Předloktí: rozšiřuje se směrem k nadprstí.

Nadprstí: silné, pevné, široké a vertikální.

PÁNEVNÍ KONČETINY: vertikální, s dlouhými, silnými, plochými svaly.

Hlezna: dobře zaúhlená, široká, nízko posazená, vertikální, nevytáčejí se dovnitř ani ven.

TLAPKY: téměř zaječí tlapky. Prsty dlouhé a dobře k sobě přiléhající. Hustá srst mezi prsty. Dráčky velmi silné a obvykle bílé, případně odpovídající barvě srsti. Polštářky velmi tvrdé.

CHŮZE/POHYB: žádoucím pohybem je zdrženlivý klus. Cval je velmi rychlý a propůjčuje pohybu výraz velké hbitosti.

KUŽE: napjatá, dobře přiléhající k tělu, červenavě pigmentovaná, ale může být i jiné barvy v souladu s barvou srsti.

OSRSTĚNÍ:

SRST: hladká, hrubá nebo dlouhá srst.

Hladká srst nemá být hedvábná, ale silná a lesklá.

Hrubá srst má být tvrdá a velmi hustá, na hlavě a uších poněkud kratší, a na zadní straně stehen a spodní straně ocasu poněkud delší. Velmi ceněná je bradka. Dlouhá srst je měkčí a má být alespoň 5 cm dlouhá. Hlava je velmi hustě osrstěná.

BARVA: preferována je červenobílá barva nebo červená nebo bílá barva. Běžová barva je povolena, jedná-li se jinak o výjimečně dobrého jedince, ale není vůbec povolena u hladkosrsté variety.

VÝŠKA:

Výška v kohoutku: Psi: 66 až 72 cm.

Feny: 60 až 67 cm.

Jedinci, kteří jsou blízko požadovaných hranic výšky, mohou být akceptováni, pokud mají dobré proporce a dobrý exteriér.

VADY: jakákoliv odchylka od výše uvedených znaků má být považována za vadu a vážnost, s níž je vada posuzována, má být v přímém poměru k jejímu stupni.

ZÁVAŽNÉ VADY:

- krátká široká hlava.
- výrazně vyznačený stop.
- chybějící třenový zub (premolár).
- svěšené uši.
- sudovitá žebra.
- lokty vytočené ven.
- kravský postoj.
- tlapky vytočené ven.
- křížení tlapek a hlezen v pohybu.

VYLUČUJÍCÍ VADY:

- lebka stupňovitého tvaru (rovina lebky příliš vysoko v poměru k nosnímu hřbetu).
- hnědý pigment nebo černé skvrny na nosní houbě.
- předkus nebo podkus.
- červenohnědá oční víčka nebo pysky.
- křížení s galgem nebo jiným chrtem, projevující se klopenýma ušima, tmavýma očima, širokou zádí, málo výrazným předhrudím, široce postavenými hrudními končetinami, zakulacenými širokými stehny s viditelnými cévami.

Pozn.: Psi (samci) musí mít dvě zjevně normálně vyvinutá varlata, plně sestouplá v šourku.